

Arrest

nr. 49 616 van 15 oktober 2010
in de zaken RvV X / IV - RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 8 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. FRERE en van attaché L. EECHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010 inzake de eerste verzoekende partij (verder: verzoekster) en de tweede verzoekende partij (verder: verzoeker), met referte X, respectievelijk X, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 2 augustus 2010, gekend bij de Raad onder de dossiernummers X en X. Aangezien verzoekster de echtgenote is van verzoeker en in acht genomen dat verzoeker zich in het kader van zijn asielaanvraag en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoekster, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Roubatab origine en afkomstig van Khartoum Bahri. In juli 2007 trad u officieel in het huwelijk met (F.U.), met wie u een dochter hebt, (F.H.) genaamd. U bent advocate van beroep en was sinds 2007 eveneens actief binnen de vrouwenrechtenbeweging Babeker Badri, die zich voornamelijk inzet tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis. In het kader van uw activiteiten voor deze beweging, ging u in augustus 2009 met een aantal andere leden naar Geneina, West-Darfur, om er te spreken over de negatieve aspecten van de infibulatiepraktijk. Enkele dagen na uw aankomst werd u er aangesproken door een zekere (M.A.T.). Ze had gehoord dat u advocate was in Khartoum en vertelde u over haar verkrachting en die van haar vriendin (K.M.) door een hooggeplaatste politieofficier, genaamd (H.K.). Ze wilde u als advocate onder de arm nemen om klacht in te dienen tegen hem. Omdat (H.K.) ondertussen naar Khartoum verhuisd was, nam u de zaak aan. Na uw terugkeer naar Khartoum bereidde u de zaak voor, waarna u namens de meisjes klacht neerlegde tegen (H.K.). Op 5 november 2009 werden (M.) en (K.) een eerste keer gehoord door de strafrechtbank van Khartoum Bahri. Vervolgens fixeerde de rechter een nieuwe zittingsdatum op 26 november 2009 met het oog op de ondervraging van de beschuldigde. Op 14 november 2009 werd uw echtgenoot echter ontvoerd door 2 hem onbekende mannen, die eisten dat u de zaak tegen (H.K.) zou laten vallen en uw beroepsbezigheden als advocaat zou stopzetten, net als uw activiteiten voor de vrouwenrechtenbeweging Babeker Badri. Tevens werd zijn winkel leeggeplunderd. Diezelfde dag nog werd uw echtgenoot vrijgelaten en vertelde hij u wat hem overkomen was. Hij vroeg u uw activiteiten stop te zetten en suggereerde dat jullie het land zouden verlaten. U ging er echter van uit dat u als advocate beschermd was en dat ze hun bedreigingen nooit zouden uitvoeren, en vroeg daarom aan uw echtgenoot te wachten tot na de zitting van 26 november 2009. Tegelijkertijd nam u echter geen onnodige risico's meer en zette u uw dochter tijdens uw werkuren voortaan bij uw buurvrouw af teneinde geen onnodige verplaatsingen te moeten maken. Op een dag werd u plots op uw gsm opgebeld door uw buurvrouw. Er bleek echter niemand aan de lijn te zijn, maar u ving een gesprek op tussen uw buurvrouw en een u onbekende man. Deze laatste bood uw buurvrouw geld aan en zei haar dat uw dochter de volgende dag zou opgehaald worden om haar te infibuleren. U nam vervolgens onmiddellijk een taxi om uw dochter op te halen en vertrouwde haar niet langer toe aan uw buurvrouw. Toen u op 25 november 2009 's avonds uw kantoor verliet, bood een werknemer uit hetzelfde gebouw u een lift naar huis aan. Onmiddellijk nadat u instapte werd u door een man die op de achterbank zat, gekneveld en werd u naar een u onbekende plaats gebracht. U werd er vastgehouden en hardhandig aangepakt. Op een dag kwam er zelfs een vroedvrouw die de opdracht had gekregen u te infibuleren. U kampte echter met een bloeding waardoor de vroedvrouw medelijden kreeg en aan uw belagers zei dat ze onmogelijk de gevraagde operatie kon uitvoeren. De volgende dag, op 30 november 2009, werd u vrijgelaten. U werd in de buurt van uw woning uit een wagen geduwd en trof thuis uw echtgenoot aan die u naar het ziekenhuis bracht voor verzorging. Vervolgens doken jullie onder bij uw zus terwijl uw echtgenoot via zijn contacten jullie vertrek uit Soedan regelde. Jullie kwamen op 17 december 2009 aan in België en zouden er met de hulp van een passeur de trein nemen met bestemming Groot-Brittannië. De bewuste passeur liet jullie echter in de steek, waarna jullie in België op 18 december 2009 asiel vroegen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst maakt u de oorzaak van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, met name de beweerde rechtzaak tegen (H.K.) waarin u als advocate van de slachtoffers optrad, niet aannemelijk. Zo dient vastgesteld te worden dat u vreemd genoeg niet weet welke functie (H.K.) binnen de politie bekleedde toen hij in Geneina de verkrachttingsfeiten pleegde, en kon u evenmin preciseren waar of wanneer deze feiten plaatsgevonden zouden hebben (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). U stelde volgens uw verklaringen nochtans het dossier samen op basis waarvan u in naam van de meisjes klacht neerlegde tegen (H.K.) (gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien verklaarde u dat u buiten de verklaringen van de meisjes zelf geen enkel bewijs had in deze zaak (gehoorverslag CGVS, p. 19), zodat toch enigszins mag verwacht worden dat u in uw dossier concrete verklaringen van de meisjes opgenomen zou hebben betreffende op zijn minst de plaats van de feiten en het ogenblik waarop deze plaats zouden gevonden hebben. U verklaarde daarentegen vreemd genoeg dat u zich zelfs niet kon herinneren dat de meisjes een datum zouden gezegd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gelet op het klaarblijkelijk ontbreken van concrete informatie in het door u opgestelde dossier mag bovendien verwacht worden dat de rechter tijdens zijn ondervraging van de meisjes op 5 november 2009 hen de

ontbrekende informatie zou gevraagd hebben, hetgeen echter vreemd genoeg het geval niet blijkt te zijn geweest nu u verklaart dat u zich zelfs niet kan herinneren dat de meisjes een datum zouden gezegd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde voorts te denken dat uw dossier door het parket doorgestuurd werd naar de rechtbank nadat het parket de klacht onderzocht en tot de vaststelling kwam dat de feiten plaatsgevonden hadden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoe het parket dan tot die vaststelling kwam, diende u het antwoord evenwel schuldig te blijven en verklaarde u vreemd genoeg het exacte werk van het parket niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Voorts dient vastgesteld te worden dat u ondanks uw optreden in deze rechtzaak en het dossier dat u indiende tegen (H.), waarbij u stelde dat u "moest werken op de artikels die in het wetboek staan" (gehoorverslag CGVS, p. 18), u vreemd genoeg niet eens blijkt te weten welk wetsartikel verkrachting strafbaar stelt in Soedan (gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd naar de concrete inhoud van het artikel dat verkrachting strafbaar stelt, antwoordde u dan weer dat de wet een gevangenisstraf van 7 tot 10 jaar voorziet en/of het betalen van een bepaalde geldsom. Indien het slachtoffer van de verkrachting bovendien overlijdt, kan de dader tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld worden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Wanneer u even later uitdrukkelijk gevraagd werd of er nog een andere straf voorzien wordt in het bewuste wetsartikel, voegde u hier aan toe dat de dader ook tot 100 zweepslagen kan veroordeeld worden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de wet helemaal niet in een geldboete voorziet en evenmin een minimumgevangenisstraf van 7 jaar oplegt. Bovendien preciseert het bewuste wetsartikel niets omtrent het geval waarin het slachtoffer van de verkrachting zou overlijden, maar voorziet het daarentegen wel in de doodstraf wanneer de verkrachting een vorm van zina (overspel en buiten- of voorhuwelijkse seksuele betrekkingen) of homoseksualiteit uitmaakt waarop de doodstraf staat (zie landeninformatie), hetgeen u onvermeld liet en voor alle duidelijkheid los staat van het al dan niet overlijden van het slachtoffer.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs neer aangaande het bestaan van dit proces of deze zaak, laat staan van uw beweerd optreden erin als advocate van de slachtoffers. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan uw optreden in deze zaak, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept als gevolg van uw beweerde betrokkenheid bij deze zaak.

U legde verder nog een aantal vage, incoherente en bedenkelijke verklaringen af die van aard zijn het reeds vastgesteld ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas verder te bevestigen. Zo kan men zich ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u - als advocate - geen klacht neerlegde tegen de mannen die uw echtgenoot ontvoerd en gemolesteerd zouden hebben en zijn winkel leeggeroofd zouden hebben. Gevraagd waarom u naliert dit te doen, antwoordde u dat uw man bang was, dat hij gewaarschuwd was geweest geen klacht neer te leggen en dat jullie nog meer problemen zouden krijgen indien er een klacht neergelegd zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Tegelijkertijd weigerde u echter uw activiteiten stop te zetten en de zaak tegen (H.) te laten vallen, zoals ze u via uw echtgenoot gevraagd hadden, terwijl zijn belagers nochtans gezegd zouden hebben dat jullie leven in gevaar was indien u hier niet zou op ingaan. Het is dan ook enigszins opmerkelijk te noemen dat jullie uit vrees voor eventuele represailles besloten geen klacht neer te leggen maar u wel uw activiteiten met gevaar voor uw leven, uitgaande van dezelfde belagers, voortzette. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat het in uw ogen slechts om een loze bedreiging ging die ze waarschijnlijk toch niet zouden uitvoeren, zodat niet ingezien kan worden waarom u dan geen klacht neerlegde wegens de ontvoering en beroving van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Voorts kan men zich ook ernstige bedenkingen maken bij de finaliteit van uw eigen ontvoering en detentie. Zo verklaarde u dat het in wezen om een straf ging omdat u weigerde op hun eisen in te gaan, en dat ze u op deze manier tegelijkertijd beletten aanwezig te zijn op de zitting van 26 november 2009 zodat de zaak eventueel geannuleerd kon worden door de rechter (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u in dat geval niet gewoon de 27ste november 2009 vrijgelaten werd, diende u het antwoord echter schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 16). U wist overigens evenmin waarom u precies de 30ste november 2009 vrijgelaten werd (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien kan moeilijk ingezien worden waarom een rechter een zaak zou annuleren in het geval een advocaat zich in de onmogelijkheid bevindt aanwezig te zijn op de zitting omdat deze op dat ogenblik ontvoerd is. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat de rechter niet wist dat u ontvoerd was (gehoorverslag CGVS, p. 16), waarbij evenwel dient opgemerkt te worden dat de rechter hier, desnoods achteraf nog, gemakkelijk van op de hoogte had kunnen worden gebracht, zeker nu uw echtgenoot uw verdwijning bij de bevoegde autoriteiten ging aangeven. Tot slot dient ter zake nog opgemerkt te worden dat de ontvoering van de advocate van de vragende partij de dag voor een zitting, en vrijlating enkele dagen later, nogal bedenkelijk overkomt en de beklaagde alleen maar nog verdachter maakt.

Betreffende uw beweerde ontvoering dient bovendien nog vastgesteld te worden dat uw echtgenoot de politie, op het ogenblik dat hij uw verdwijning ging aangeven, vreemd genoeg niet op de hoogte

bracht van de zaak die u had lopen tegen (H.) en zijn eerdere ontvoering en bedreigingen die jullie in het kader van deze zaak reeds ontvangen hadden eveneens onvermeld liet. Slechts 5 dagen na uw ontvoering zou hij eraan gedacht hebben de autoriteiten hierover in te lichten, hetgeen hij de volgende dag zou doen maar aangezien u die nacht vrijgelaten werd, bleek dit niet langer nodig te zijn (zie gehoorverslag echtgenoot, CG 09/20199, dd. 15/06/2010, p. 5).

Verder kan men zich ook zeer ernstige bedenkingen maken bij uw verklaring als zou u per ongeluk - u weet niet of God er iets mee te maken had, dan wel of u eventueel door één van de kinderen per ongeluk opgebeld werd - van bij uw buurvrouw opgebeld zijn precies op het ogenblik waarop een u onbekende man uw buurvrouw geld bood om uw dochter de volgende dag mee te nemen om haar te laten infibuleren (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). U zou vervolgens een taxi genomen hebben en amper 15 minuten later bij uw buurvrouw toegekomen zijn, maar op dat ogenblik zou de man in kwestie niet meer aanwezig zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd waarom deze man uw dochter overigens niet onmiddellijk meenam nu hij toch bij uw buurvrouw aanwezig was, diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 14). Vreemd genoeg legde u bovendien opnieuw geen klacht neer bij de autoriteiten, naar eigen zeggen omdat u wilde wachten tot de zitting van 26 november 2009 om te zien of (H.) zou opdagen (gehoorverslag CGVS, p. 14). De Commissaris-generaal ziet ter zake echter niet in welk verschil het al dan niet opdagen van (H.) op deze zitting zou uitmaken. Gevraagd wat u in casu zou gedaan hebben indien hij niet op de zitting verscheen, diende u alleszins zelf toe te geven dit niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis ten aanzien van uw dochter, volgens uw eigen verklaringen louter uitgaat van de personen die u zouden bedreigen als gevolg van uw optreden in de verkrachtingszaak tegen (H.K.) (gehoorverslag CGVS, p. 20). Daar echter geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerd optreden in de rechtzaak tegen (H.K.), kan dan ook evenmin geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis ten aanzien van uw dochter. De door u neergelegde medische attesten waaruit blijkt dat u noch uw dochter besneden zijn, alsook de door u ondertekende verklaring op eer waarin u er zich toe verbindt uw dochter tegen elke vorm van besnijdenis te beschermen, zijn allerminst van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen en wijzen er integendeel op dat er in uwen hoofde en in hoofde van uw dochter inderdaad geen vrees voor besnijdenis uitgaat van andere mensen uit uw al dan niet directe leefomgeving.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw diploma's hebben louter betrekking op uw studies en bewijzen op zich niet dat u advocate was, laat staan dat u optrad in een verkrachtingszaak tegen (H.K.). U legde voorts ook algemene documentatie neer (over de activiteiten) van de vrouwenrechtenbeweging Babiker Badri. Het betreft in casu echter algemene informatie waarin u niet vermeld wordt, zodat deze documenten niet van aard zijn uw betrokkenheid bij deze organisatie aan te tonen, laat staan de problemen die u inroept als gevolg van uw beweerd weigering uw activiteiten als advocate en voor deze beweging stop te zetten. Uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter hebben dan weer louter betrekking op jullie familie- of verwantschapsband en voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Danagla origine en afkomstig van Dongola. In juli 2007 trad u officieel in het huwelijk met (M.N.), met wie u een dochter hebt, (F.H.) genaamd. Uw echtgenote was advocate van beroep en vertegenwoordigde vanaf augustus 2009 twee meisjes in een verkrachtingszaak tegen een hooggeplaatste politieofficier, (H.K.) genaamd. Op 14 november 2009 werd u tijdens uw werkuren door 2 u onbekende mannen ontvoerd, die eisten dat uw echtgenote de zaak tegen (H.K.) zou laten vallen en ze haar beroepsbezigheden als advocate zou stopzetten, net als haar activiteiten voor de vrouwenrechtenbeweging Babiker Badri. Tevens werd uw winkel leeggeplunderd. Diezelfde dag nog werd u vrijgelaten en vertelde u uw echtgenote wat u overkomen

was. U vroeg haar haar activiteiten stop te zetten en suggereerde dat jullie het land zouden verlaten. Uw echtgenote ging er echter van uit dat ze als advocate beschermd was en dat uw belagers hun bedreigingen nooit zouden uitvoeren. Ze vroeg u daarom geduld te oefenen tot na de zitting van 26 november 2009. U ging in op haar vraag maar begon toch al iemand te zoeken die jullie eventueel zou kunnen helpen het land te verlaten indien nodig.

Op 25 november 2009 kwam uw echtgenote onverwachts niet thuis na het werk. U ging haar bij haar ouders zoeken, bij vrienden, en zelfs in ziekenhuizen, maar tevergeefs. U begon zich zorgen te maken en ging uiteindelijk haar verdwijning aangeven bij de politie. Daar kreeg u te horen dat ze pas 24 uur na de verdwijning een onderzoek konden opstarten. Gedurende 5 dagen vernam u niets van uw echtgenote, tot ze plots op 30 november 2009 zwaar toegetakeld en bloedend thuis kwam. Ze bleek ontvoerd en mishandeld te zijn geweest omdat ze de zaak tegen (H.K.) niet had laten vallen. U bracht haar naar het ziekenhuis en jullie doken vervolgens onder bij haar zus. Ondertussen zette u de nodige demarches verder om met de hulp van een passeur het land te verlaten. Jullie verlieten Soedan op 17 december 2009 en kwamen diezelfde dag aan in België. Jullie zouden de trein nemen naar Groot-Brittannië om er asiel te vragen, maar de passeur liet jullie in de steek, waarop jullie op 18 december 2009 asiel vroegen in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenote (M.N.) (CG 09/20199B) worden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt (gehoorverslag CGVS, p. 3). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wegens het ongeloofwaardig karakter van haar asielmotieven. Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een "gegronde vrees voor vervolging" in de zin van de Conventie van Genève of een "reëel risico het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde kopie van uw nationaliteitsattest is niet van aard deze vaststelling te wijzigen daar geen bewijswaarde kan gehecht worden aan kopieën. Bovendien bevat het kwestieuze document louter gegevens betreffende uw identiteit die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een schending van de motiveringsplicht, meerbepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), alsmede van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt dat zij in het kader van haar beroepsactiviteiten een klacht heeft ingediend in naam van de verschillende slachtoffers van H. K. Dit houdt in dat zij formeel een klacht heeft opgesteld. Dit houdt echter niet in dat zij zonder meer alle eigenheden van de zaak kent of zich deze kan herinneren bij een verhoor bij het CGVS, meerdere maanden nadat zij gewerkt heeft in dit dossier. Verzoekster stelt vast dat het CGVS het niet heeft over de verschillende elementen die zij wel heeft gemeld. Zij betoogt dat het feit dat zij niet weet hoe het parket tot de vaststelling kwam dat de feiten plaatsgevonden konden hebben alvorens de klacht door te sturen naar de rechtbank niet essentieel is en maakt de vergelijking met het parket in België dat ook rechtstreeks kan dagvaarden. Voorts stelt zij dat men bezwaarlijk van elke jurist kan eisen dat hij verschillende wetsartikelen met nummer en inhoud van buiten kan citeren, dat zij niet elke dag dit type klacht neerlegt en dus niet de volledige inhoud van het wetsartikel kende. Verzoekster legt momenteel geen bewijzen neer van het proces en de zaak en behoudt zich het recht voor om deze alsnog neer te leggen in geval zij erin zou slagen om documenten te laten overkomen.

Aangaande de vaststelling dat het vreemd is dat zij als advocate geen klacht heeft neergelegd tegen de mannen die haar echtgenoot hebben ontvoerd en gemolesteerd, merkt verzoekster op dat zij niet wenste 'toe te geven' om haar activiteiten stop te zetten en dat zij geen klacht wilde indienen omdat haar echtgenoot bedreigingen had ontvangen van zijn belagers en omdat zij gewoon eerst het proces

tegen H. K. tot een goed einde wenste te brengen. Voorts had zij enige terughoudendheid om nogmaals een klacht in te dienen bij de politiediensten in het kader van dit dossier. Verder meent verzoekster dat het CGVS verschillende veronderstellingen maakt in verband met de in Soedan gevolgde procedure in strafzaken, meerbepaald in verband met de toepassing van de verstekprocedure, alsmede dat het een subjectieve beoordeling van het CGVS betreft over hoe in Soedan een strafproces loopt zonder hierbij steun te zoeken in officiële documenten of bronnen om te stellen dat de informatie die verzoekster aanbrengt niet juist zou zijn. Ter verklaring voor het feit dat haar echtgenoot geen klacht heeft ingediend bij de politie merkt verzoekster op dat haar echtgenoot niet op de hoogte was van wat met haar gebeurd was en hij vreesde dat de situatie nog verder zou escaleren door zich opnieuw aan te bieden bij de politie.

Verder bevestigt verzoekster het gegeven dat zij toevallig met haar buurvrouw aan de telefoon was toen zij hoorde dat een onbekende geld aan de buurvrouw aanbood om haar dochtertje mee te nemen.

Verzoekster voert aan dat het CGVS stelt dat, gezien geen geloof wordt gehecht aan de door haar aangehaalde feiten, evenmin geloof kan gehecht worden aan haar vrees voor vervolging zoals zij deze heeft geuit in haar vrees voor besnijdenis van haar dochtertje. Zij meent dat het CGVS aan een belangrijk feit voorbij gaat gezien uit de informatie die door het CGVS zelf wordt aangehaald blijkt dat infibulatie, als zwaarste vorm van vrouwenbesnijdenis, voorkomt bij tot meer dan 90 % van de vrouwen in Noord-Soedan, dat deze praktijk niet strafbaar wordt gesteld en het meest voorkomt bij meisjes tussen 4 en 7 jaar. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd omdat het CGVS hiermee geen rekening heeft gehouden en enkel stelt dat er geen geloof wordt gehecht aan het door haar dochter gelopen risico om besneden te worden omwille van de zaak H. K.

3.2. Verzoeker herneemt in zijn beroepsverzoekschrift integraal de argumenten die in feite en in rechte worden aangevoerd in het kader van het beroep van verzoekster.

3.3. Ter terechtzitting brengt verzoekster haar originele advocatenkaart bij.

4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3.1. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van de vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas. Verzoekster geeft geen aannemelijke verklaring voor het feit dat zij van de zaak die de oorzaak was voor haar vlucht uit haar land van herkomst geen begin van bewijs bijbrengt.

Omtrent verzoeksters betoog dat niet kan verwacht worden dat zij zonder meer alle eigenheden van de zaak kent of zich deze kan herinneren tijdens een gehoor bij het CGVS meerdere maanden nadat zij gewerkt heeft in dit dossier, stelt de Raad vast dat indien haar beweringen op de waarheid berusten dat zij als advocate zou zijn opgetreden in een rechtszaak tegen H. K., er redelijkerwijze kan vanuit gegaan worden dat zij met betrekking tot de door haar ingediende strafklacht nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Immers, elementen zoals de functie die H. K. binnen de politie bekleedde op het ogenblik van de feiten en de specifieke plaats en tijdstip van de misdaadfeiten betreffen essentiële bestanddelen in het dossier dat verzoekster als advocaat zou hebben voorbereid. Derhalve mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij hiervan op de hoogte is en dat ze deze zaken tijdens het gehoor voor het CGVS kan weergeven. Dit klemmt des te meer daar verzoekster aanvoert dat zij lid was van de vrouwenrechtenbeweging B.B., zodat aangenomen moet worden dat misdrijven gepleegd door hogere autoriteiten ten aanzien van vrouwen en waarvoor zij aangezocht wordt om professionele hulp te verlenen, haar bijzondere aandacht en belangstelling dragen.

Hoewel van verzoekster niet verwacht wordt dat zij verschillende toepasselijke wetsartikelen met nummer en inhoud letterlijk uit het geheugen kan citeren, kan echter wel verwacht worden dat zij als advocate die een strafklacht wegens verkrachting heeft ingediend tegen een hoge politiefunctionaris en die tevens betrokken was bij een organisatie ter bescherming van de rechten van de vrouwen, correcte duiding kan geven omtrent de strafbaarstelling en strafma(a)t(en) bij verkrachting. Gelet op de landeninformatie in het administratief dossier faalt verzoekster te dezen.

Verweerder merkt terecht op dat verzoekster geenszins een afdoende verklaring aanbrengt voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk te noemen is dat zij enerzijds uit vrees voor eventuele represailles besloot geen klacht neer te leggen tegen de mannen die haar echtgenoot hebben ontvoerd en gemolesteerd terwijl zij anderzijds wel haar activiteiten met gevaar voor haar leven, uitgaande van dezelfde belagers, voortzette. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van eerdere verklaringen en tot het wijzen op het feit dat zij enige terughoudendheid had om nogmaals klacht in te dienen bij de politiediensten in het kader van dit dossier. Deze verklaring is niet afdoende om het nalaten van het indienen van een klacht te verantwoorden gezien de ernst van de feiten, namelijk de ontvoering en mishandeling van haar echtgenoot, en haar voorgehouden profiel van een geëngageerde advocate.

Voormelde elementen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekster inzake de rechtszaak tegen H.K. waarin zij beweerdelijk als advocate optrad.

4.3.2. Voor de vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende het telefoongesprek aan verzoekster dat uitging van de buurvrouw, het feit dat verzoeksters dochter niet onmiddellijk werd meegenomen en het feit dat verzoekster geen klacht indiende tegen de mogelijke ontvoering van haar dochter brengt verzoekster - behoudens de stelling "(...) dat dit effectief zo gebeurd is" - geen argumenten aan die afbreuk doen aan de terechte en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

4.3.3. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat de ingeroepen vrees voor besnijdenis ten aanzien van haar dochter enkel en alleen uitgaat van de personen die haar zouden bedreigen als gevolg van haar optreden in de verkrachtingszaak tegen H. K. Gezien het optreden van verzoekster in deze zaak geenszins geloofwaardig is, heeft zij haar vrees voor besnijdenis van haar dochter door deze personen evenmin aannemelijk gemaakt. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekster niet dat zij enige andere persoon zou vrezen die dreigt haar dochter te besnijden.

Wat de verwijzing van verzoekster naar de situatie op het vlak van vrouwenbesnijdenis in (Noord-) Soedan betreft dient te worden vastgesteld dat zij er niet in slaagt de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag. Waar zij aanvoert dat tot meer dan 90% van de vrouwen in Noord-Soedan het slachtoffer werd van infibulatie, wordt vooreerst opgemerkt dat uit de door haar neergelegde medische attesten blijkt dat zij noch haar dochter besneden zijn. Tevens wordt opgemerkt dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat “[a] *small but growing number of urban, educated families are abandoning the practice [of FGM] completely*” (vrije vertaling: “een klein maar groeiend aantal stedelijke, opgeleide families verlaten de praktijk [van vrouwenbesnijdenis] volledig”), hetgeen aansluit bij verzoeksters medisch attest waaruit blijkt dat zij niet werd besneden en haar profiel van advocate en waaruit tevens volgt dat, omwille van de voormelde landeninformatie, zij niet aannemelijk maakt dat zij haar dochter niet zou kunnen beschermen tegen vrouwenbesnijdenis.

4.3.4. Voormelde motieven zijn afdoende in het kader van de devolutive werking van het beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.3.5. Aangaande het ter terechtzitting neergelegde bewijs dat zij advocate en lid van de balie was, kan worden opgemerkt dat deze identificatiefiche werd opgemaakt op 15 augustus 2010, en aldus terwijl verzoekster reeds in België was. Aangezien verzoeksters beroep niet ter discussie staat, doet dit stuk hoe dan ook geen afbreuk aan het voormelde.

4.4. Aangezien hij geen eigen motieven aanvoert en zich in rechte en in feite steunt op het asielrelaas van verzoekster, kan niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoekende partijen voeren geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas en de elementen in het administratief dossier tonen zij niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4.6. Wat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft wordt opgemerkt dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de bestreden beslissingen zouden voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zouden zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het gehoor kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten, argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en werden zij bijgestaan door een advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan niet worden weerhouden.

4.7. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 57 663 / IV en RvV 57 671 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS